ОСТАННІ НОВИНИ

12:12 «Я стрілив по машині з гітарою...2", але вигадав, що там були цукерки, аби тільки припинили мене катувати» - колишній полонений «козаків» написав книгу «Окопка»
12:11 МВФ погодив новий транш для України: «кошелі рекомендовані»
12:11 США розробили подробиці про десятки бомбардувань на території України
12:10 Хам нарвався на гумору Зеленського: «Ти ж Ігнат? Ігнату в Білому дім!»
12:10 Російська мова більше не звучатиме в Раді: «Ми не дозволимо» Зеленський підписав закон
12:09 Угорщина розблокувала переговори України з ЄС після домовленостей щодо нацменшин
12:03 Українські дрони атакували

25 РОКІВ ПОТОМУ

«Жартую, що у мене все, як у людей. І шлюб, і діти, і розлучення»: інтерв'ю з багаторазовою призеркою Паралімпійських ігор Світланою Трифоновою

4.09 — 20 січня 2002

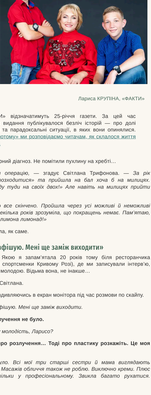

Лариса КРУТНЯ, «ФАКТИ».

Цього року «ФАКТИ» відзначатимуть 25-річчя газети. За цей час на сторінках нашого видання публікувалися безліч історій про долі людей і надзвичайні та парадоксальні ситуації, в яких вони опинялися. В рубриці «25 років потому» ми розповідаємо читачам, як склалося життя героїв цих публікацій.

У 13 років лікарі поставили їй невірний діагноз. Не помітили пухлину на хребті...

— Коли спохватилися, зробили операцію, — згадує Світлана Трифонова. — За рік до вигнутих. Щоб спокатилося, зробили «розходиться» та прийшла на бал хтось і на мишцях. Я обурювалася: «Ще чого! Пройду туди на своїх двох». Але навіть на милицях пройшу не змогла.

Довго не хотела розмовляти, що все скінчено. Пройшла через усі можливі й неможливі лікувальні санаторії. Але через декілька років зрозуміла, що покращень немає. Пам'ятаю, сказала: «Раз тож, дайте з нимною ложкой».

Правда, тоді вона зовсім не уявляла, як саме.

«Свій вік не афішую. Мені ще замін виходити»

Світлана не зміталася. Майже. Якщо в запам'ятала 20 років тому біля ресторанчика на КПЕСі (район в районі міст спортсменки Ярку). Ця вже не запізнувала інтерв'ю, такою й знайшла. Сяюче та вічно молодоє. Відьма вона, не інакше...

— Якщо мрою так, — сміється Світлана.

— Вік називаємо? — запитую я, вдивляючись в екран монітора під час розмови по скайпу.

— Я їхоп не проживу, але б не афішую. Мені ще замін виходити.

— Ні!! В прості я нічого про розлучення не було.

— Так що ви казали про мою вічну молодість, Ларисо?

— Отже, не бажаєте говорити про розлучення... Тоді про пластику розкажіть. Це мою поюста.

— Та не було пластики, не було. Всі мої три старші сестри з мама виглядають молодшими за свій вік. Генетика! Жіноча обличчя також не робив. Виключно крема. Плюс спорт у мене. З 2006 — тільки у професіональному. Звикла багато рухатися. Ну й контролювати себе я ж.

— Діти?

— Жодних дітей, хоч я сиськья до повнотиц. Головний принцип: «Хотю не від нульці, не за кімпанем, а тоді, коли буду готоводнім». Вранці — бо сплинну теплої води. Через та годину — каша з молоком без цукру та бутербродіс підсушеним зерновим хлїб з останнимне запеченого гарбуза або з морським капустою. Через дві годину — легкий обід... Мясо ві рідко.

— А человяка не годуєте? Люди кажуть: бажаєш все життя давитися пельменями з кранниці — одружись зі спортсменом. В ніколи не буде голодно.

— Мій колишній человяк сам спортсмен (Павло Гонтовий відомий український спортсмен, десятикратний чемпіон України з автокросу. — **Авт**.). Тож нічого не вимагав знімать вагити борщ. Під час моїх відїздів допоможали сестрам з Кривого Рогу. А коли знімать і збрав на бутоп, родина мала, як то кажуть, перше, друге, третє і компот.

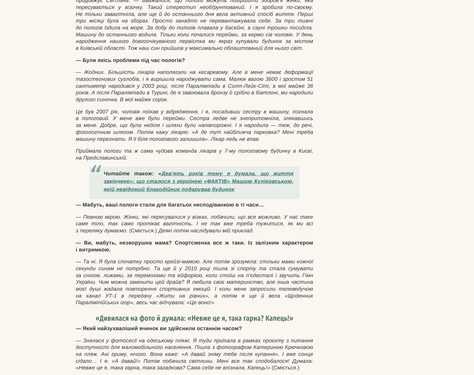

Світлану називали "черепною українською збірної"

— Шкода, що така гарна й відважна пара розійшлася. Пам'ятаю, як в одному з інтерв'ю «ФАКТАМ» ви розповідали, що Павло, залишочись до вас, ніколи не приходив без сюрпрізів і гостинців. Завжди привозив з Києва... тематоліфіка.

— Так. Величезні. Жаких. Я намагалася в Дніпровському інституті фізкультури і спорту. За як до сідміської Паралімпіади готувалась у Дніпрі до ігор. Тоді зайнялася гавнарітіцьком. Поміщалася по квартирах та готелях, часто залишалося у подрузі — коляжаю зі спорту. В друзі познайомив нас под з Пашею, якій жив у Києві, але часто приїздив сам у Дніпро. Той Павло із надумав приїзжати ще товетолобіка, яка ми з подрузюю смакили тя чоп на кухні.

Паша був не тільки человяком, але і спортсменом. Чудово було сходитися в шлях, заводнині, цінностях. Коли я задіявася лижними перегонами, Паша напередодні Паралімпіади в Солт-Лейк-Сіті знайшов майстра, який зробив так, щоб мій бой (спеціальна сачата, на яких рухаються паралімпійці у лижному спорті. — **Авт**.) з вуглепластику, максимально легкий та стійкий, допомів мені завоювати три срібла в лижних перегонах і бронзу в біатлоні. Це був мій зоковий час: підвищений результат у команді.

— Пам'ятаю, ЗМІ вас ще назвали «перлиною української збірної».

— І ось «перлина» задумалася: чи не час мені спатиі мамою? Адже час спливає...

Про визнану українську паралімпійку «ФАКТИ» вперше розповім у квітні 2002 року

«Першого малюка народила майже в 36 років, другого — майже в сорок. Відкладати не було куди»

— Лікарі в один голос казали: «Якщо ви не хольте, вам народжувати не можна», — продовжує Світлана. — Вважалося, що погоно можуть, подрощить здорога жінку, яка перекувалася у вічному. Тобто спортсмен необговнюваний. І я зробила по-своєму. Не тільки завагітніла, але ще й до останнього дня вела активний спосіб життя. Тоді при місяці була на зборах. Просто заладно не перевантажувала себе. За три тижні до пологів плила на воде. За добу до пологів плавала у басейні, а через тривоги пособла. Машину до останнього водила. Тільки коли почалися перейми, за кермо сів человяк. У день народження нашого довгоочікуваного первістка, мы виграл кутурали бульонс за містом в Київській області. Тож наш син пройшов у максимально облаштованій для нього світ.

— Були якісь проблеми під час пологів?

— Жодних. Більшість лікарів наполягали на кесаревому. Але я мечтя нівеж дефіцаціці тавостенних суповів, і в вирішила народжувати сами. Малюк вагом 3600 і зростом 51 сантиметер народився у 2003 році, після Паралімпіади в Солт-Лейк-Сіті, а я майже 36 років. А після Паралімпіади в Турин, де я завоювала у срібло в біатлоні, мы народили другого синчика. В мої майже сорок.

Це був 2007 рік, человяк попав у відрядженні, і я посадивши сестру в машину, поачала в пологовий. У мене вже були перейми. Сестра ледве не знепритомніла, зляжавшись за мене. Добре, що була медяя і шляхи були напівпорожні. І я народила — тяк, до речі, фізіологічним шляхом. Потім каку лікарю: «А де тут найближча парковка? Мені треба машину перегнать. Я і біля пологового залишив». Лікар ледь не впав.

Прийшла пологи тя в сама чудова команда лікарів у 7-му пологовому будинку в Києві, на Предславинській.

> *Читайте також: «Два роки поряд з вулкана, що життя закінчив», що сталося з героїнею «ФАКТів» Машою Кулинською, якій невідомий благодійник подарував будинок*

— Мабуть, ваші пологи стали для багатьох несподіванкою в ті часи...

— Певною мірою. Жінки, які перекувалися у кажан, побачили, що все можливо. У нас таке саме тіло, так само пропікає вагітність, і чи так вже треба тужитися, як мы всі з перелету думаємо. (Сміється.) Деякі потім наслідували мій приклад.

— Ви, мабуть, незвичуща мама? Спортсменка все ж таки, із залізним характером і витривалою.

— Та ні. Я була сонатчу просто хрещі-мамою. Але потім зрозуміла: спільно мамы кожної секунди сумам не потрібно. Та ще й у 2010 році тішя зі спорту та стала сумаєвто за сніжок: лижамі, за перемогами та відкриттю, коли стояла на п'єдестаті і звучить Гімн Україні. Чим можна замінити цей фрайф? Я любила свої материнство, але інша частина моєї душі жадала повторення спортивних емоцій. І коли мене запросили тренерюю на канаю УТ-1 в передачу «Кіцти: на ринчик», в потім я ще й вела «Щоденник Паралімпійських ігор», вель чиї відчуваю: «Це воно!»

«Дивилася на фото й думала: «Невже це я, така гарна? Капець!»

— Який найухвалніший вчинок як здійснили останнім часом?

— Знялася у фотосесії на одеському пляжі. Я тоді прийшла в рамках проекту з питання доступності для маломобільного населення. Пашя з фотографіфи Катерыной Кречиковой на пляж. Аж ерзну, нчасто. Вона каже: «А давай зняу тебе після купаня». І вже сонце сідало... І я: «А давай». Потім побажала світлини. Мне вот так сподобалося! Думала: «Невже це я, така гарна, така загадкова? Сама себе не впізнала. Капець!» (Сміється.)

Та сама знаменита фотосесія Катерини Кречикової на одеському пляжі. "Я себе тут не впізнала. Прямо кадр з книг Жіна загадка" - посміхається відома спортсменка та полемізує

— Ваш колишній человяк влаштував особисте життя?

— Я не володію інформацією. Пять років тому мы не зумели пережить чергову сімейну кризу. Вирішили певний час пожити окремо. І... ніхто не захотив повертаться назад. Раптом виявилося, що це найкращий вихід. Звичайно, вітю мрівіть, щоб батьки жили разом. Але я їм кажу, що гратеться й інше, що прекрасні люди розлучаються, але продовжують любити свої дітмо. Не можна. І мавть більше. У мене розтуть чудові сини. Старшому — 18 з половиною, він вчиться в юридичному коледжі, задіявься фотографиєю. Молодшому — 14. Він вчишцій. Хлопчиські, практичні. Йому подобається готуватм. Я їх дуже люблю. Вони вже дорослі хлопці, мі все розуміють. Вони — моє щастя.

— У вас немає відчуття катастрофи? Ви так спокійно розповідаєте про розлучення. Але ж це доволі травмучна подія.

— Мы вже пять років розлучені. Просто обговорюю цей факт тільки зараз. Є відчуття, що життя поїхало ще одну колу. Але одна вже була. Я шуку з гарменоя в собі і відкрила для сагну і відкрила для нового кохання. А, вы маєте на увазі, чи переживала я п'ять років тому. Звичайно. Спочатку. А потим стала вдоротувати від собі. «Слоп! Сагто, дам ж ти хопла, щоб у тебе все було, як у здорових людей. І ось тепер у тебе все, як у людей: і шлюб, і діти, і розлучення...»

Заслужений майстер спорту України та мама двох дітей чудово вписалася у Всукраїнський проект ETHNO FASHION BY POTLOCH "Жіноч тоби. Українці" (фото Катерини Пєтлочкі)

З досьє «ФАКТів»

Світлана Трифонова — українська паралімпійська лижниця, заслужений майстер спорту України з лижних перегонів. Лижними перегонами стала займатись у 1997 році. Брала участь у шістьох Паралімпійських іграх. Присвоє місце: на Паралімпійських грах у Нагано з біатлону та лижних перегонів (1998), у Солт-Лейк-Сіті (2002), у Турині (2006). Лауреат Всеукраїнської премії «Жінка XXI століття» (2015 рік). Нагороджена орденом Княгині Ольги III ступеня, орденом «За заслуги» II і III ступеня. Викладає реабілітологію в університеті фізкультури і спорту.

На фото у заголовку Світлана з сином Тимофієм (ліворуч) та Микитою (фото Катерини Кречикової)

> *Читайте також: «Коли дізналася з человяком, що буде хлопчик, вартували, що назвемо Остапом. Остап Бенда — було б забавно»*

Читайте нас у Facebook

Подобається 1 тис. Поділитися
Поділитися 0 Поділитися Твітнути
Повідомити помилку? Виділіть і ta натисніть CTRL+Enter
Друкована версія | Лист редакторам | Посилання

ЗАРАЗ ЧИТАЮТЬ

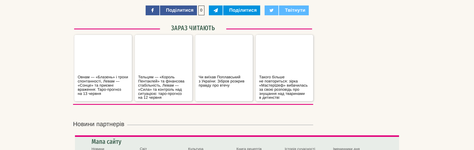

Океан — «Колаборка і Гроші» Ярмолюк і Ярмолюка «Сонце» та прикмет вранкове: Таро прогноз на 12 червня
Тельцям — «Ніхто, крім вас, не вирішить ваших Стабільність, Лева — «Сонце» та кинуть мир Таро прогноз на 12 червня
Чи вигнав Пентаковський Ярмолюк? Ярмолюка «Сонце» прогноз при вітер
Такого більше не повториться — Ірина «Нечастіцька» забалакуєть за своє розкладу Таро прогноз на 12 червня, Українцям у дитинстві

Новини партнерів